

325-årsjubileum för Lunddalen

Utställning, krabbelurer, honung och promenader

FINSPÅNG (LT)

År 1700 flyttade den första brukaren in i ett nybyggt torp här. Lunddalen fyller 325 år och det firades av Friluftsrådet som bas för verksamheten.

På väg upp till Lunddalen syntes människor överallt i skogen. De flesta tycktes vara par och familjer gick tipspromenad. Parkeringen är så full att det till och med krävs en parkeringsfunktionär. Raden av aktiviteter och programpunkter för dagen var lång.

Det fanns många prova-på-aktiviteter, tipspromenader, barnyoga, sagostund, man kunde se på utrustning för olika delar av friluftsliv och mycket annat.

Man kunde förstås fika, äta kolbullar och smaka krabbelurer. För den som inte vet vad en krabbelur är så är de gjord av en blandning av sockerkakssmet och pannkakssmet. De lagas på ett stormkök och rullas sedan i socker eller vad man vill ha. Enligt föreningens ordförande som var krabbelurbagare under dagen så är de

mycket uppskattade av barn och enkla att göra när man är ute på äventyr.

Friluftsrådet presenterade jubi-leumsdag för Lunddalen levde verkligen upp till förväntningarna. Redan år 1700, för 325 år sedan, bosatte sig Sven Svensson i ett nybyggt torp här och blev den första personen att bo på platsen.

Lunddalens historia presenterade i en utställning som sammanställdes av släktforskaren Jonas Åkesson.

– Utställningen bygger på väldigt många källor, historiska källor som jag använt mig av.

Olika källor kan vara en poäng när det gäller sådant som det omtalade besöket i Lunddalen 1791 av Aurora Taube De Geer. Är det en skröna eller finns det någon sanning bakom?

– Om du forskar lite grand så finner du också att det finns många olika synpunkter på hur det gick till. Det har jag min egen tolkning av. Jag har min sanning.

– **Mitt syfte med** utställningen är att försöka spola tillbaka bandet till år 1700 och försöka dokumentera det, inte bara genom att tala

om vad alla som har bott här hette utan lite mer om deras liv.

– **Jag har beskrivit** speciellt en familj som bodde här. Det var ett föräldrapar med sex barn. Ett av barnen flyttade ut väldigt tidigt och emigrerade till USA. Efter några år hade alla utom den yngsta flyttat ut. Pappan dör.

– Den yngsta dottern och mamman som då är 78 år är kvar här och 1884 bestämmer de sig för att flytta till Connecticut så mamman flyttar med och lever vidare i Connecticut. En del amerikanska forskare har hjälpt mig lite grand och tagit reda på var de bodde. Mamman levde vidare där i sju åtta år. Det tycker jag är en fantastisk historia.

Naturligtvis har det skett många förändringar av Lunddalen sedan år 1700. Om man ser till det i sammanhanget "nutida" 1940-talet så finns foton. Bland annat fanns fram till tiden runt 1960 en lada och en ladugård. Ladan fanns planer på att använda till pensionat eller vandrarhem.

– Sedan fanns lite illvilligt folk som brände ner saker.

Lunddalens historia presenterade i en utställning som sammanställdes av släktforskaren Jonas Åkesson. Intresset var mycket stort.

Den enda byggnaden som inte eldats upp är Tomtebo som stått här hela tiden.

Tyvärr brändes även föreningens stuga ner. På ett foto från sensommaren 2004 kan man se hur den såg ut och på fotot under, från november samma år, kan man se vad som var kvar efter branden.

– **Uppe på vinden fanns** en hel del gammal dokumentation och troligtvis gamla fotografier. Mycket av Friluftsrådet gamla historia brann upp.

– Det är imponerande av personerna som var här och orkade bygga det här nya huset.

Där en av de andra gamla byggnaderna stått står idag tre bikupor. Därifrån kommer Lunddalsshonungen. Det är Jonas Åkessons fru Anna-Lill som äger och sköter dessa. Hon hade ett bord där man kunde smaka den goda honungen. På burkarna stod det förstås Jubileumshonung, vad annars?

Text och bild:
BO BÄCKMAN

Föreningens ordförande var krabbelurbagare under dagen.

Många besökta Lunddalen på jubileumsdagen.

Skogsmulle var på plats till de många barnens stora förtjusning.

Loe och Seth som var där med farmor Åsa smakade honungen.

Sagostund vid Tomtebo. Några ögonblick senare hade dubbelt så många kommit för att lyssna.

Stugan som den såg ut sensommaren 2004, innan den brändes ner.